

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Advanced endoscopic imaging of esophageal neoplasia; old looks and new visions

Boerwinkel, D.F.

Publication date
2014

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Boerwinkel, D. F. (2014). *Advanced endoscopic imaging of esophageal neoplasia; old looks and new visions*. [Thesis, fully internal, Universiteit van Amsterdam].

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

OVERDENKING EN DANKWOORD

PhD. Philosophiae doctor. Leraar in de filosofie. In vroeger tijden was de geneeskunde, als een van de grote levensbeschouwende academische vakken, onderdeel van de filosofie. Wanneer een chirurgijn niet alleen scherp van mes, maar ook van geest was, en het hem opviel dat velen rondom 1 bepaalde waterput stierven aan diarree, kon hij zijn observaties uitwerken in een dissertatie. Als hij dan was toegetreden tot het summum van geleerdheid, werd hij op een platte kar door de stad gereden, opdat het volk hun nieuwe leraar – doctor – kon aanschouwen.

Anno nu is het geen cholera of kraamvrouwenkoorts dat het medicus' brein prikkelt, slechts door observatie van een fenomeen. De voortschrijding der wetenschap is grotendeels gevat in een microkosmos, gerandomiseerde studies en economische zijsporen. Niettemin is er een leger aan medici dat jaarlijks toetreedt tot het gilde van doctores. Versch uit de banken, niet gehinderd door klinische ervaring, duiken de jonge dokters in de wereld van SNPs en SPSS. Eenmaal ondergedoken, is het ontdekken van een nieuwe receptor ondergeschikt aan het ontdekken van jezelf. Immers, het ontberen van daglicht, het snuiven van chemische stoffen en het dagenlang invoeren van 1-en en 0-en vereist een ander soort discipline. Zelfdiscipline. De agenda is slechts onderhevig aan je eigen doorzettingsvermogen, en eventueel aan de voedertijden van je muizen. Aan de andere kant wordt de agenda ook gevoerd door een jaarlijkse cyclus van congressen, vergaderingen, uitjes, presentaties en de bijbehorende deadlines.

Gelukkig doet de promovendus anno 2013 dit niet alleen. Het raamloos bestaan wordt opgeluisterd door een grote groep lotgenoten, die zich allen een modus vivendi hebben aangemeten om de 4 jaar academische uitdaging te doorstaan: kantoorhumor, kopjes koffie, lunch op vaste tijden, een appeltje om 15.00 uur afgewisseld door een reumabulletje in december. Het omgaan met de professor, het juist kneden van de congressaanvraag, de logistieke ontdekkingstocht door een academisch ziekenhuis en een computercursus of twee; het draagt allemaal bij aan de algemene vorming van de promovendus. Een en ander culmineert doorgaans in het congresbezoek, doorgaans in een exotisch oord of klassieke Europese stad. Zowel de voorbereiding – de te halen deadlines – als het congres zelf zijn een uitvergroting van het bestaan als onderzoeker: voor de abstract deadline gonst de afdeling al weken van vlijtige drukte. Hierna volgt de spanning voor acceptatie en hopelijk gegarandeerde congresgang. De lunch – stipt om 11.55 uur – is een uitstekende afleiding en agarplaat voor het broeden van hoogoplopende emoties. Is het congres eindelijk daar, worden luxe appartementen geboekt, lege koffers ter plaatse gevuld met kleding en electronica en des avonds compromitterende foto's geschoten van doorgaans stabiele aanvoerders van de Hirsch index.

Een en ander klinkt als een zeilkamp; vormend, stichtend en leerzaam, maar bovenal leuk. Dit is het moment om de retrospectoscoop ter hand te nemen en terug te kijken naar de afgelopen 4 jaar. Het moge duidelijk zijn dat in prospectie de jaren tergend langzaam voorbij kropen. Terugkijkend is mij duidelijk geworden dat de wetenschap in het promotieproces slechts een kader is waarbinnen de echte toegevoegde waarde tot zijn recht kan komen: de persoonlijke ontwikkeling. Als dokter leer je zaken die je ten goede zullen komen, maar het analyseren

van een artikel of een chi-kwadraat berekenen zijn hier slechts ondergeschikt. Discipline, doorzettingsvermogen, incasseren, maar ook; omgaan met mensen, logistiek en tegenslagen. Een wijs man sprak ooit: “er zullen tijden komen dat je prozac in het drinkwater moet doen, en je op de WC nog aan je onderzoek denkt. Maar vreescht niet, het komt goed!” Hij sprak deze woorden op 15 januari 2009, en nam mij vervolgens aan voor het project dat heeft geresulteerd in dit proefschrift. Ik geloofde hem nauwelijks, maar inmiddels weet ik beter. Het waren bijzondere jaren, mede dankzij de hulp, aanwezigheid, steun en vriendschap van velen.

In mijn ervaring is het tot stand komen van een proefschrift bovenal een exercitie van zelfdiscipline en daarom soms een eenzaam proces. Dat laat onverlet dat ik de jaren die ik heb mogen besteden aan dit project uiteraard niet alleen heb beleefd. Ik had het geluk dat mijn zelfdiscipline aan alle kanten ondersteund werd door pilaren van allerlei allooi, waarvan hieronder een selectie:

Mitch; al jaren zitten wij in alle mogelijke opzichten in hetzelfde schuitje: het begon op de Jonalisa, sinds dit jaar zitten we op de Snip en binnenkort zelfs in de huwelijksboot! Een leven zonder jou is als het missen van een been; vast mogelijk, maar absoluut onprettig. Één ding is zeker: zonder jou had ik het niet gered. Billen en de Bave!

Jacques; het roemen van al jouw kwaliteiten in professionele zin is overbodig, want evident. De belangrijkste lessen kwamen mijns inziens uit de persoonlijke hoek. Ik dank je voor alle steun en begeleiding, met name voor die momenten die niets met wetenschap te doen hadden.

Wouter; ik werd jouw opvolger, jij mijn copromotor. Een carrière kan hard gaan! Dank voor de begeleiding, zowel in- als extracurriculair.

Maurice; een Europees project met bedrijven, fysici en artsen, er is slechts één manier om dat op te lossen. Regelmatig whisky proeven in de highlands Dank voor het andere geluid.

Dr. Van Berge Henegouwen, Prof. Dr. Bouma, Prof. Dr. Fitzgerald, Prof. Dr. Fockens, Prof. Dr. Ing. Van Leeuwen, Prof. Dr. Van den Vijver; I'd like to express my gratitude for the effort of taking place in the doctorate committee and the defence ceremony.

Het gehele slokdarm research team; dames en – iets zeldzamer – heren: het was me een waar genoegen met jullie samen te mogen werken, van jullie te leren en de belangrijke Barrett-wereld een beetje beter te maken. In het bijzonder dank aan Wilda en Nens, met name in die eerste tropenjaren, voor het intensieve en soms geestdodende werk, en natuurlijk het koekje/dropje/gesprek bij de thee.

Mede onderzoekers; met name C2-310, B1 en de (verleden)Tytgatsuite: reumabollen & research meeting, NVGE & Nespresso, TL-licht & toetsenbord, UEGW & ijsje... De lijst is lang, de band is sterk. Zonder raam, maar met een uitzicht; slappe thee, sterke verhalen. Dank voor jaren praten & plezier, sleur & steun!

In het bijzonder ook de *AMC Hockeytoernooi Commissie* en natuurlijk de moeder aller onderzoekers; *Aaltje*.

Many thanks to *Prof. Dr. Fitzgerald, Massi, Kareem and Pierre*, for a great and meaningful time in Cambridge.

Dr. Veenendaal (LUMC) en dr. Smets (OLVG). Dank voor de kans om mijn (voor)opleiding tot MDL arts onder jullie bezielende leiding te mogen doen. De inspirerende omgeving met een open opleidingsklimaat is mijns inziens dé voorwaarde voor de vorming van een goede dokter.

Vrienden uit Groningen en daarbuiten: Gripp, rumannan di Dushi Korsou, HAAW, Bikavèr, de Gerlos-gang, Corneateam; ik besta nog bij de gratie van jullie. Zonder vrienden geen identiteit, maar ook zeker geen proefschrift! Dank voor het verleden, en op alles in de toekomst!

Rob en Wout, paranimfen. Rob; my Beantown Bitch: wat begon als de prins van Armenië in Boston, eindigde als elkaars paranimfen in Nederland. De wetenschap is weliswaar een rode draad, maar de vriendschap is de kabel. Zei ik eindigde? Natuurlijk niet: wij gaan nog tot in lengte van dagen met Lola en Victoria on tour!

Wout: dag 1, C2-310, en vele reumabollen en bezoekjes aan Aaltje verder staan we nu samen in het OLVG. Al jaren zij aan zij als Paranimfomanen, hoop ik dat we dat nog jaren voortzetten!

In 1 adem kan ik hier ook noemen: *Doctor B en dWdW;* Barendse zijruzjie: van Beantown naar de bunker and beyond! Thomas; mijns inziens begon het op Daaibooi, en kijk ik via het AMC, het kasteel en Gerlos uit naar nog vele jaren vriendschap.

Pim en Yvonne; met Mitch kreeg ik jullie, en dat was een schot in de roos. Van het eerste begin op het Spaanse water tot aan het laatste feestontbijt: bij jullie voelt het altijd als thuiskomen. Dank voor alle steun en het vertrouwen.

Mam, Lies, Mieg: dankzij jullie ben ik geworden tot wie ik ben. Ook al zijn we geografisch soms ver, de wetenschap van jullie nabijheid is een groots gevoel van veiligheid. Hoewel er vanwege mijn gelukkige jeugd vast geen groot schrijver in me schuilt, is het mede door jullie dat mijn eerste boek een feit is! Dank voor jaren scherpstlijperij, humor en bijstand.

Vader. Er is zoveel waar je nog bij had moeten zijn, waarvan mijn promotie er slechts één is. Ik mis je en het is onverteerbaar dat het zo definitief is. Desondanks heb ik van je geleerd en van je genoten. Ik lijk steeds meer op jou, alleen iets minder kaal

Mitch, bedankt!